

STELLING ADVOCATUUR

Stationsstraat 21-C
2405 BL Alphen aan den Rijn

RAAD VAN DISCIPLINE DEN HAAG

maandag 18 januari 2016

inzake

dekenbezwaar Martens

zaaknummer R. 4815/15.125

PRELIMINAIRE VERWEREN

INZAKE DE VRIJHEID VAN MENINGSUITING EN HET HUISRECHT

1. INLEIDING

1.1. In mijn brief van 29 december jongstleden heb ik aangekondigd dat ik de preliminaire verweren zou voeren dat de raad onbevoegd is om te oordelen over meningsuitingen van advocaten als zodanig, en dat het dekenbezwaar niet-ontvankelijk is voor zover dat is gebaseerd op mijn weigering om de deken toe te laten tot mijn woning. Voordat ik deze preliminaire verweren uiteenzet, wil ik evenwel de context aangeven van waaruit ik de voorliggende zaak beschouw. Die context wordt gevormd door de verplichtingen die mensen zoals rechters, andere overheidsfunctionarissen en advocaten op zich nemen wanneer zij een eed of -belofte afleggen.

1.2. Zelf heb ik in 1970 als luchtmachtofficier, voor het front van de troep, de officierseed afgelegd. Ik zwoer onder meer "*gehoorzaamheid aan de wetten*", dus dat ik mijn ambt zou vervullen binnen de kaders van het recht. Kaders die werden bepaald door onder meer de Wet Oorlogsstrafrecht, de in die wet bedoelde "*wetten en gebruiken van de oorlog*", en de uitspraken van de tribunalen van Neurenberg en Tokio. En ik heb getracht mij aan de officierseed te houden. Dat gewetensvolle streven werd mij echter niet in dank afgenomen, toen dit leidde tot kritiek op de nucleaire NAVO-strategie. Op grond van het oorlogsrecht had ik geconcludeerd dat het daadwerkelijk gebruik van kernwapens misdadig zou zijn. Overeenkomstig de officierseed verbond ik daaraan het standpunt, dat militairen rechtens verplicht zijn om opdrachten tot inzet van die massavernietigingsmiddelen naast zich neer te leggen. Dat standpunt droeg ik vanaf 1979 publiekelijk uit. Mijn juridische argumentatie daarvoor vond overigens zo'n 17 jaar later bevestiging in het oordeel van het Internationaal Gerechtshof van 8 juli 1996 over het gebruik van en de bedreiging met kernwapens.

1.3. In juli 1980 ontkende de minister van Defensie evenwel botweg dat het oorlogsrecht van toepassing was op kernwapens. Hij deed dat in een notitie aan de Tweede Kamer, die had gevraagd om zijn reactie op mijn zienswijze. En hoewel die ontkenning volkomen strijdig was met het oorlogsrecht, waarop ook door hoogleraren volkenrecht werd gewezen, waaronder de latere rechter van het Internationaal Gerechtshof Kooijmans, kwam de minister daarvan niet terug. De minister richtte zich daarentegen op mijn vrijmoedigheid om mijn standpunt uit te dragen en nam daartegen actie. Een actie

STELLING ADVOCATUUR

Raad van discipline Den Haag, 18 januari 2016
inzake dekenbezwaar Martens, zaaknummer R. 4815/15.125
Pleitnotities mr. M.J.F. Stelling, vrijheid van meningsuiting en huisrecht

blz. 2

die als het ware het sjabloon vormde voor de dekenbezwaren tegen mij en de beslissingen van de raad en het hof van discipline ter zake. In plaats van inhoudelijk op door mij aan de orde gestelde juridische kwestie in te gaan, maakte de minister inbreuk op mijn grondrechten. In september 1980 ontving ik een ministeriële beschikking die erop neerkwam dat ik tekortschoot als kapitein van de luchtmacht, omdat mijn standpunt over kernwapens afweek van dat van de regering, omdat ik mijn standpunt baseerde op mijn geloofsovertuiging en visie inzake het oorlogsrecht, en omdat ik daarover voordrachten hield en publiceerde in dagbladen en periodieken.

1.4. Een jaar later ontving ik een reprimande van de secretaris-generaal van het departement van Defensie, omdat ik kritiek had geuit op het eerste arrest van de Hoge Raad inzake het kernwapenvraagstuk (HR 4 mei 1981; NJ 1981, 464). Dat arrest betrof de weigering van een soldaat om atoombommen te bewaken. Ongeacht de onderbouwing van mijn kritiek dat de Hoge Raad was voorbijgegaan aan de algemeen geldende beperkingen van geweldsmiddelen en -methoden in het oorlogsrecht, vond de secretaris-generaal dat ik die kritiek niet had mogen uiten. Een benaderingswijze die volledig overeenkomt met die van de deken in het huidige en vorige dekenbezwaar, en met die van de raad en het hof van discipline inzake het vorige dekenbezwaar.

1.5. Een en ander komt erop neer dat ik al 35 jaar ervaring heb met het gegeven dat vanuit, wat ik maar zal aanduiden als de gevestigde orde, niet inhoudelijk wordt ingegaan op de juridisch gefundeerde kritiek die ik voor het voetlicht breng inzake aspecten van het handelen van de overheid. Men probeert daarentegen die kritiek te onderdrukken door inbreuk te maken op onder meer de vrijheid van meningsuiting. En dit gebeurt door functionarissen die de eed of belofte hebben afgelegd om de Grondwet te gehoorzamen en, voor zover het leden van de rechterlijke macht betreft, om bovendien alle overige wetten te onderhouden en na te komen, alsook om hun ambt op eerlijke en onpartijdige manier uit te oefenen. En die eed of belofte heeft de betrokken leden van de rechterlijke macht er evenmin van weerhouden om openlijk in te gaan tegen verdragsrechtelijke bepalingen en wettelijke voorschriften die een eerlijke behandeling van de zaak beogen te waarborgen, of om beweringen te doen die niet in overeenstemming zijn te brengen met de feiten.

1.6. De vraag die in de voorliggende zaak dan ook impliciet aan de orde is, is welke waarde de deken en de leden van de raad feitelijk hechten aan hun eed of belofte. Waarom zijn zij tot op heden niet inhoudelijk ingegaan op mijn beroep op art. 7 Grondwet? Waarom zijn zij lijnrecht ingegaan tegen ondubbelzinnige opvattingen van de grondwetgever? Waarom zijn de betrokken leden van de rechterlijke macht ingegaan tegen de wettelijke bepalingen inzake wrakingen? Waarom hebben zij standpunten ingenomen die onverenigbaar zijn met onmiskenbare en onloochenbare feiten? Hoe menen zij dit te kunnen verantwoorden tegenover de rechtsgemeenschap die van hen die eed of belofte heeft verlangd ter benadrukking van het grote belang van de rechtmatige uitoefening van hun functie, en ter waarborging daarvan?

1.7. Overigens merk ik wat dit betreft nog op dat, wanneer ik mij kritisch uitlaat over de handelwijze van leden van de raad, ik dat doe in het volle besef dat de raad

STELLING ADVOCATUUR

Raad van discipline Den Haag, 18 januari 2016
inzake dekenbezwaar Martens, zaaknummer R. 4815/15.125
Pleitnotities mr. M.J.F. Stelling, vrijheid van meningsuiting en huisrecht

blz. 3

tegenover mij een machtspositie inneemt. Tegenover die macht kan ik uitsluitend de overtuigingskracht van de waarheid, de redelijkheid en het recht stellen. Een overtuigingskracht, en ook daarvan ben ik mij ten volle bewust, die kan afketsen op de gewetenloze onwil van degenen die de machtsposities bezetten. Maar het gaat om de verdediging van onze grondrechten en van de rechtsstatelijkheid van onze samenleving. En ik meen dat het de dure plicht is van iedere deelgenoot van onze rechtsgemeenschap om zich te verzetten tegen aantasting van de grondrechten en de rechtsstatelijkheid door mensen die machtsposities bezetten.

2. DE ONBEVOEGDHEID VAN DE RAAD

2.1. Na deze meer algemeen beschouwende inleiding, kom ik tot de bespreking van het preliminaire verweer inzake de onbevoegdheid van de raad om te oordelen over de meningsuitingen van advocaten als zodanig. Dat wil zeggen, zonder dat een andere burger of privaatrechtelijke rechtspersoon de klacht tegen de betrokken advocaat heeft ingediend, dat door diens meningsuiting één of meer belangen van de klagende partij zou zijn geschonden. Dus zonder dat een belangenafweging dient plaats te vinden van enerzijds het belang van de betrokken advocaat om gebruik te kunnen maken van zijn vrijheid van meningsuiting, tegenover anderzijds het belang of de belangen van de klager die zouden zijn aangetast door de meningsuiting van de betrokken advocaat. In de onderhavige zaak gaat het om een beoordeling van mijn meningsuitingen door een bestuurs- of overheidsorgaan, dat beweert daartoe bevoegd te zijn op grond van algemeen geformuleerde bevoegdheden. Algemeen geformuleerde bevoegdheden waarin de formele wetgever geen enkele concrete begrenzing van welk grondrecht dan ook heeft neergelegd, in tegenstelling tot hetgeen is gebeurd ten aanzien van het overheidspersoneel. Dit terwijl in de verticale verhouding tussen overheidsorgaan en burger, ook de burger die advocaat is, de grondrechten rechtstreeks en onverkort van toepassing zijn.

2.2. Art. 7 Grondwet stelt ten aanzien van iedere inhoudelijke beperking van de meningsuiting de onmiskenbare en onloochenbare eis, dat de wetgever deze neerlegt in een formeel wettelijke bepaling, waarin die beperking voldoende kenbaar en voorzienbaar is geformuleerd. In de onderhavige zaak heeft de deken van de Haagse orde van advocaten (hierna: **de deken**) evenwel als overheidsorgaan, op basis van een normstelling die niet in enige formeel wettelijke bepaling is neergelegd, geoordeeld dat bepaalde meningsuitingen van mij grensoverschrijdend zouden zijn geweest. Mede op grond van dat oordeel heeft hij tegen mij het dekenbezwaar van 26 juni 2015 ingediend. Met andere woorden, de deken verlangt een oordeel van de raad over mijn meningsuitingen zonder dat de deken een formeel wettelijke bepaling heeft aangegeven waarin de wetgever een voldoende kenbaar en voorzienbaar geformuleerde beperking van de meningsuiting heeft neergelegd.

2.3. De vraag is of de raad, in de situatie dat de deken zich beroept op gedragsregel 31 terwijl art. 7 Grondwet een formeel wettelijke, concrete normstelling vereist, op grond van art. 46 Advocatenwet desalniettemin bevoegd is om te oordelen over meningsuitin-

STELLING ADVOCATUUR

Raad van discipline Den Haag, 18 januari 2016
inzake dekenbezwaar Martens, zaaknummer R. 4815/15.125
Pleitnotities mr. M.J.F. Stelling, vrijheid van meningsuiting en huisrecht

blz. 4

gen van advocaten als zodanig. Met het oog op deze kwestie heb ik, onverlet de argumenten die onder meer in de dagvaarding van de Haagse orde van advocaten van 6 mei 2013 zijn aangevoerd (bijlage 1 bij mijn brief van 18 december 2015), de hoofdlijn van mijn argumentatie in de brief van 29 december jongstleden puntsgewijs aangegeven. Een argumentatie die met name steunt op de wetshistorie van zowel de Advocatenwet, als de Grondwet en de Ambtenarenwet. Een argumentatie die ook raakt aan de rolverdeling in de democratische rechtsstaat tussen de wetgever en de rechter of tuchtrechter. Een rolverdeling die inhoudt dat de wetgever de kaders stelt waarbinnen de rechter of tuchtrechter dient recht te spreken, en waarin de rechter of tuchtrechter uiteraard geen wetgevende bevoegdheid heeft.

2.4. Tot nu toe hebben de tuchtrechters ten aanzien van de beoordeling van meningsuitingen van advocaten als zodanig, steeds een benaderingswijze gekozen die overeenkwam met die van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (**EHRM**). Een benaderingswijze waarin het aanvaardbaar wordt geacht dat een open norm wordt ingevuld door middel van eerdere rechterlijke uitspraken of zelfs gedragsregels die geen enkele wettelijke status hebben. Wat betreft Nederland kan hierbij worden verwezen naar de uitspraken van het EHRM in de zaak *Steur tegen Nederland* en de zaak *Veraart tegen Nederland*. En in die benaderingswijze is door de tuchtrechters stelselmatig en opzettelijk voorbijgegaan aan de vereisten ingevolge art. 7 Grondwet betreffende een inhoudelijke beperking van de meningsuiting als zodanig. De tuchtrechters hebben zich daarbij welbewust en volledig in strijd met de rolverdeling tussen wetgever en rechter of tuchtrechter, diametraal opgesteld tegenover de grondwetgever en wetgever. Welbewust, omdat door mij bij voortduring is geweest op de onmiskenbare en onloochenbare opvatting van de grondwetgever en wetgever, dat uitsluitend de formele wetgever inhoudelijke beperkingen kan stellen aan de meningsuiting als zodanig.

2.5. Dit laatste houdt in dat de betrokken tuchtrechters van een antidemocratische gezindheid hebben doen blijken. Zij zijn welbewust ingegaan tegen de fundamentele, grondwettelijke bescherming van de vrijheid van meningsuiting, welke bescherming inhoudt dat uitsluitend inhoudelijke beperkingen aan de meningsuiting kunnen worden gesteld die democratisch gelegitimeerd zijn. Democratisch gelegitimeerd doordat een publiek debat over de inhoudelijke beperking heeft plaatsgevonden in de Staten-Generaal, en die medewetgever de beperking heeft aanvaard. Op antidemocratische wijze hebben de betrokken tuchtrechters zich derhalve een bevoegdheid toegeëigend, die binnen onze democratische rechtsstaat uitsluitend toekomt aan de wetgever. Een bevoegdheid die door de tuchtrechters wordt uitgeoefend zonder welke democratische controle en legitimatie dan ook. De tuchtrechters hebben eigenmachtig grenzen gesteld aan de meningsuiting van advocaten als zodanig. Grenzen die geen enkel objectief criterium kennen, dat wil zeggen een criterium dat is gebaseerd op een objectief, aan de hand van feitelijke gegevens vast te stellen effect van de meningsuiting van de advocaat. Door niet een objectief criterium te hanteren, maar een uiterst vage, hebben de betrokken tuchtrechters bovendien de deur wagenwijd opengezet naar willekeur, en is - zoals de regering dit stelde in het nader rapport inzake wetsvoorstel 13 872 (zie § 2 van mijn brief van 29 december 2015) - het waarborggehalte van het grondrecht uitgehold.

STELLING ADVOCATUUR

Raad van discipline Den Haag, 18 januari 2016
inzake dekenbezwaar Martens, zaaknummer R. 4815/15.125
Pleitnotities mr. M.J.F. Stelling, vrijheid van meningsuiting en huisrecht

blz. 5

2.6. De betrokken tuchtrechters hebben het vraagstuk van de vrijheid van meningsuiting van advocaten dan ook geenszins te goeder trouw behandeld. Dit blijkt uit hun reactie op mijn beroep:

- a. op de uitdrukkelijke uitleg van de grondwetgever van de beperkingsclausule van art. 7 Grondwet;
- b. op het ontbreken van enige indicatie in de wetshistorie van de Advocatenwet dat de wetgever met art. 46 zou hebben beoogd beperkingen te stellen aan de grondrechten van advocaten; en
- c. op het gegeven dat de wetgever een open norm als beperking van grondrechten van ambtenaren heeft afgewezen wegens strijdigheid met de Grondwet en de mensenrechtenverdragen, zodat dit eveneens heeft te gelden inzake de open norm van art. 46 Advocatenwet en die norm geen beperking van grondrechten van advocaten inhoudt.

De raad deed daarover het absolute stilzwijgen toe. Het hof van discipline pleegde ter zake daarentegen ronduit bedrog, door opzettelijk het door mij herhaaldelijk geciteerde gedeelte van de memorie van toelichting bij wetsvoorstel 13 872 onvolledig weer te geven. De laatste zin daarvan, waarin is gesteld dat een normstelling die door *"een lager orgaan moet worden ingevuld"* strijdig is met de beperkingsclausule *"behoudens ieders verantwoordelijkheid volgens de wet"*, werd door het hof van discipline weggelaten in § 5.12 van zijn beslissing van 19 januari 2015. Waarbij het hof van discipline vervolgens in § 5.14 suggereerde dat hij mijn beroep op die memorie van toelichting correct zou hebben weergegeven, door te spreken over de *"passage uit de Memorie van Toelichting waarop verweerder zich beroept (geciteerd hiervoor in 5.12)"*.

2.7. Bovendien beperkte het hof van discipline zich op arglistige manier tot de opmerking dat het delegatieverbod van art. 7 Grondwet niet aan de orde zou zijn, *"omdat art. 46 Advocatenwet de bepaling van wat een advocaat niet betaamt niet delegeert aan een 'lager orgaan'."* Daarbij opzettelijk voorbijgaand aan het gegeven dat de beperkingsclausule niet alleen een formele delegatie verbiedt, maar ook het als "materiële delegatie" te kenschetsen gebruik van vage formuleringen, welke formuleringen zouden nopen tot een invulling van de desbetreffende open norm door het "lagere orgaan" dat de norm toepast. Met geen woord is het hof van discipline op dit verbod van "materiële delegatie" ingegaan, hoewel het dekenbezwaar tegen mij van 15 augustus 2013 was gebaseerd op de invulling van de open norm van art. 46 Advocatenwet door de deken als "lager orgaan", en de toetsing van mijn meningsuitingen aan die invulling. Met andere woorden, het hof van discipline werd geconfronteerd met de vraag of mijn meningsuitingen grensoverschrijdend waren, omdat de deken eigenmachtig invulling had gegeven aan de open norm van art. 46 Advocatenwet.

2.8. Dat de betrokken tuchtrechters het vraagstuk van de vrijheid van meningsuiting van advocaten niet te goeder trouw hebben behandeld, blijkt eveneens op ondubbelzinnige manier uit hun reactie op mijn beroep op art. 53 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: **EVRM**). De raad is daarop met geen woord ingegaan in zijn beslissingen van 18 november 2013 en 7 juli 2014 inzake het vorige dekenbezwaar van Martens tegen mij. De raad bleef zich in § 5.9 van zijn laatstgenoemde beslissing zonder enige motivering, en dus op ostentatieve wijze ingaand tegen het motiveringsbe-

ginsel, beroepen op een normstelling die rechtstreeks was ontleend aan de jurisprudentie van het EHRM. Een normstelling die niet, zoals art. 7 Grondwet vereist, door de wetgever in enige formeel wettelijke bepaling is neergelegd.

2.9. Het hof van discipline ging in zijn vooringenomenheid nog veel verder dan de raad. Het hof gaf mijn ondubbelzinnige beroep op art. 53 EVRM op totaal verminkte manier weer in § 5.9 van zijn beslissing van 19 januari 2015, en suggereerde op bedrieglijke wijze dat door mij het manifest absurde standpunt zou zijn ingenomen dat de vrijheid van meningsuiting onbeperkt zou zijn. Het hof van discipline ging zodoende evenmin als de raad, in op het werkelijk door mij verdedigde standpunt. In § 1.4 van mijn beroepschrift van 1 augustus 2014 (bijlage 9 bij mijn brief van 18 december 2015) had ik gesteld:

Deze grondwettelijke bescherming van de meningsuiting reikt in die zin verder dan die van het EVRM, dat een beperking van dat mensenrecht binnen het Nederlands rechtssysteem moet voldoen aan het vereiste van formele wetgeving (prescribed by Act of Parliament), terwijl artikel 10, tweede lid, van het verdrag in beginsel diverse manieren van beperking van de meningsuitingen toelaat, zolang maar wordt voldaan het vereiste dat zij in overeenstemming zijn met het nationale rechtssysteem (prescribed by law). Ingevolge art. 53 EVRM wordt aan deze verdergaande bescherming van de meningsuiting door de Grondwet geen afbreuk gedaan door het verdrag. Met andere woorden, het is verdragsrechtelijk uitgesloten om op grond van de bepalingen van het EVRM te stellen dat in voorkomend geval niet hoeft te zijn voldaan aan de vereisten ingevolge art. 7 Grondwet. Ten aanzien van de voor Nederlandse ingezetenen geldende beperkingen van de meningsuiting geldt derhalve in het kader van het EVRM, dat eerst dan kan worden gekomen tot de conclusie dat deze zijn voorzien in het recht zoals bedoeld in art. 10, tweede lid, EVRM (prescribed by law), of zoals de officiële vertaling luidt, "bij de wet zijn voorzien", indien die beperking op voldoende kenbare en voorzienbare wijze geformuleerd is neergelegd in een formeel wettelijke bepaling (prescribed by Act of Parliament).

2.10. Tuchtrechters die mijn geciteerde, ondubbelzinnig geformuleerde standpunt weergeven en daarop reageren op de manier zoals het hof van discipline dit in zijn beslissing van 19 januari 2015 heeft gedaan, geven daarmee op onmiskenbare en ontwijfelbare wijze aan dat zij niet beschikken over de vereiste integriteit voor het vervullen van een tuchtrechtsprekende functie, dat zij in juridische, intellectuele en morele zin corrupt zijn. De beslissing van het hof van discipline kan, gelet op het stelselmatige bedrog van het hof daarin, derhalve van geen enkele betekenis zijn voor een raad van discipline die tot een eerlijke en onpartijdige behandeling van het onderhavige preliminaire verweer zou wensen te komen.

2.11. Indien de raad, ondanks mijn onderbouwde standpunt dat het tuchtrecht zich niet uitstrekt tot de vrijheid van meningsuiting van advocaten als zodanig, het onderhavige preliminaire verweer afwijst, is de raad op grond van het motiveringsbeginsel verplicht om inzicht te bieden in de redenering die daartoe heeft geleid. Dat inzicht kan uitsluitend worden geboden door middel van een logisch geldige argumentatie waarin

STELLING ADVOCATUUR

Raad van discipline Den Haag, 18 januari 2016
inzake dekenbezwaar Martens, zaaknummer R. 4815/15.125
Pleitnotities mr. M.J.F. Stelling, vrijheid van meningsuiting en huisrecht

blz. 7

de raad zijn oordeel verbindt met art. 7 Grondwet en aangeeft waarom mijn argumentatie onjuist zou zijn. Met andere woorden, de raad zou in voorkomend geval moeten aangeven op grond waarvan:

- a. de raad meent lijnrecht te kunnen ingaan tegen de expliciete en ondubbelzinnige opvatting van de grondwetgever, dat het gebruik van een open norm als inhoudelijke beperking van de meningsuiting in strijd is met de beperkingsclausule van art. 7 Grondwet;
- b. ten aanzien van art. 46 Advocatenwet zou moeten worden uitgegaan van de gedachte dat de Staten-Generaal zijn constitutionele taak zou hebben verzaakt en een wetsvoorstel zou hebben aanvaard dat, omdat daarin de meningsuiting inhoudelijk zou zijn beperkt door middel van een open norm, strijdig is met de Grondwet;
- c. de Staten-Generaal zou hebben aanvaard dat de meningsuiting van advocaten met minder waarborgen zou kunnen worden omkleed dan die van andere burgers en zelfs die van het overheidspersoneel, zonder in strijd te komen met het discriminatieverbod van art. 1 Grondwet, door ten aanzien van advocaten in te stemmen met een vaag geformuleerde beperkingsbevoegdheid, welke bevoegdheid geen zakelijke toetsing van de meningsuiting zou vereisen op basis van de waarneembare effecten daarvan;
- d. zou kunnen worden uitgegaan van de gedachte dat de formele wetgever afstand zou hebben gedaan van zijn exclusieve bevoegdheid om uitingen te waarderen en in voorkomend geval door middel van wetgeving negatief te sanctioneren, ten gunste van de plaatselijke deken en de tuchtrechtelijke instanties;
- e. de opvatting dat art. 46 Advocatenwet een beperking van de meningsuiting van advocaten inhoudt, te verenigen zou zijn met het democratiebeginsel, het beginsel van de rechtseenheid, en de vaste jurisprudentie van de Hoge Raad dat algemeen geformuleerde bevoegdheden niet voldoende basis bieden voor inbreuken op fundamentele rechten; en
- f. art. 53 EVRM er niet aan in de weg zou staan dat binnen het Nederlandse rechtssysteem een rechtstreeks beroep zou kunnen worden gedaan op normen die zijn ontleend aan art. 10, tweede lid, EVRM en de daarop gebaseerde jurisprudentie van het EHRM teneinde de vrijheid van meningsuiting te beperken, hoewel die normen niet door de wetgever als beperking van de meningsuiting zijn neergelegd in een formeel wettelijke bepaling.

3. NIET-ONTVANKELIJKHEID VAN DE DEKEN TER ZAKE VAN HET HUISRECHT

3.1. Wat betreft het preliminaire verweer dat het dekenbezwaar van 26 juni 2015 niet-ontvankelijk is voor zover het is gebaseerd op mijn weigering om de deken toe te laten tot mijn woning, kan ik kort zijn. In mijn brief van 9 juli 2015 heb ik mijn bedenkingen tegen dat deel van het dekenbezwaar reeds aangegeven. Martens was als deken, dus als bestuursorgaan, gebonden aan het legaliteitsbeginsel. Maar Martens wenste zich niets gelegen te laten liggen aan de beperkingen die de Grondwet en de Algemene wet bestuursrecht stellen aan de bevoegdheden van een toezichthouder.

STELLING ADVOCATUUR

Raad van discipline Den Haag, 18 januari 2016
inzake dekenbezwaar Martens, zaaknummer R. 4815/15.125
Pleitnotities mr. M.J.F. Stelling, vrijheid van meningsuiting en huisrecht

blz. 8

3.2. Het onderdeel van het dekenbezwaar ter zake van het huisrecht is overigens tekenend voor het totale gemis aan integriteit van Martens, voor diens totale corruptie. Terwijl hij wist dat ik mijn werkzaamheden vanuit mijn woning verrichtte, stelde hij in zijn dekenbezwaar in strijd met de waarheid dat ik zou hebben geweigerd om hem toegang te verlenen tot mijn kantoorruimte. Ik meen dan ook dat er goede redenen zijn om te stellen dat Martens in het dekenbezwaar valsheid in geschrifte heeft gepleegd.

3.3. Wat van dit laatste ook zij, het is volstrekt duidelijk dat Martens niet bevoegd was mij de verplichting op te leggen om hem, tegen mijn wil als bewoner, toe te laten tot mijn woning. De wetgever heeft onmiskenbaar als uitgangspunt gehanteerd dat de bewoner van een woning niet gedwongen kan worden om toegang tot zijn woning te verlenen aan een toezichthouder. Overigens wordt hierbij aangetekend dat het EHRM in zijn uitspraak van 16 december 1992 in de zaak *Niemietz tegen Duitsland* (no. 13710/88) tot uitdrukking heeft gebracht, dat er geen enkele reden bestaat om het begrip "woning" beperkt te interpreteren op grond van het gegeven dat iemand vanuit zijn woning ook zakelijke activiteiten verricht. Het dekenbezwaar heeft wat betreft de door de deken verlangde toegang tot mijn woning dan ook een onwettige grondslag, zodat het bezwaar op dit punt niet-ontvankelijk is.

getekend

M.J.F. Stelling